

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ... 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν... 15
261—Γραφείον ὁδ. Ἐρμού—264

Παρακαλεῦνται οἱ κκ. Συνδρομηταὶ τῆς «Ἀθηναίδος» καὶ τῶν ξένων Περιοδικῶν ν' ἀποσελῶσιν ἐγκαιρῶς τὰς συνδρομὰς τῶν, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τῶν φύλλων.

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ δύνανται ν' ἀποστελῶσιν αὐτὰς διὰ γραμματοσήμου ἑλληνικοῦ, ἀγγλικοῦ καὶ γαλλικοῦ.

Ἄμα τῇ παραλαβῇ τῆς συνδρομῆς, ἀποστέλλεται δωρεάν τοῖς Συνδρομηταῖς τῆς «Ἀθηναίδος» χρωματισμένη εἰκὼν.

Λίαν παραδόξως σήμερον παρατηρεῖται, ὅτι ἄνθρωποι συσταλλόμενοι νὰ ἐκφράσωσι γνώμην περὶ ὑποθέσεων ἀς ἀγνοοῦσι, μετὰ θάρρους ὅμως καὶ εὐτολμίας ἀποφαίνονται ἐπὶ τοῦ χριστιανικοῦ θρησκευματος, ὅπερ εὐδέποτε ἐμελέτησαν καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ὁποίου οὐδέποτε ἔμαθον. Κατήντησε σχεδὸν συρμὸς παρὰ τισὶ νὰ περιφρονῶσι τὸν χριστιανισμὸν καὶ μετὰ δεισιδαιμονίας νὰ ἐπιζητῶσι τὸν ἀρχαῖον ἐθνισμὸν ὡς δυνάμενον ν' ἀνυψώσῃ τὸν ἀνθρώπον εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τοῦτο νερμίζουσι σαφῶς. Ἄλλ' ὅτι οἱ τοιοῦτοι πλανῶνται πλάνην μεγάλην, γίνεται δὴ ἕλον τοῖς πᾶσιν ἐκ τῆς ἐπομένης συνοπτικῆς ἐκθέσεως περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀθρωπότητος κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ χριστιανισμοῦ. Καθότι ὅ,τι ἀγαθὸν ὑπάρχει, ὅ,τι εὐγενές, ὅ,τι κόσμιον, ὅ,τι ἐνάρετον καὶ θεῖον ἐν τῷ κόσμῳ, προήλθεν ἐκ τοῦ χριστιανισμοῦ.

Α). Κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ χριστιανισμοῦ εὐρίσκωμεν τὸν κόσμον ὑπὸ τὸ σκῆπτρον μιᾶς ἰσχυρᾶς αὐτοκρατορίας. Ἀπασαὶ αἱ χῆραι Αἴγυπτος, Συρία, Περσία, Ἑλλάς κτλ. ἦσαν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Καيسάρων τῆς Ῥώμης. Ἄλλὰ λίαν παραδόξως ὑπῆρχε καὶ γλῶσσα κοινὴ, ἣτις δὲν ἦτο ἡ Λατινικὴ, ἀλλ' ἡ Ἑλληνικὴ. Καὶ αὕτη οὐχὶ ἡ τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν ἐπιστημόνων, ἀλλ' ἰδιόρρυθμὸς τις συνισταμένη ἐκ δύο

στοιχείων τοῦ φιλοσοφικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ, ἐξ Ἑλλάδος· τοῦ στοιχείου τοῦ νόμου καὶ τοῦ πολέμου, ἐκ Ῥώμης· τοῦ στοιχείου τοῦ αἰσθηματος, ἐξ Ἀσίας· τοῦ στοιχείου τῆς θρησκείας, ἐκ Συρίας· γλῶσσα καθ' ὅλα δυνάμενη νὰ ἐκφράσῃ τοῖς γηγενέσι τὴν εὐσπλαγγίαν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὴν πεπτωκυῖαν καὶ καταρρέουσαν ἀνθρωπότητα.

Β). Κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ χριστιανισμοῦ εὐρίσκωμεν τὴν ἀνθρωπότητα ἐντελῶς ἐξηχραιωμένην ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς πολυθείας δημιουργηθείσης ὑπ' αὐτῆς. Πᾶν ἀγαθὸν καὶ πᾶν κοινὸν εἶχεν ἀποκρουσθῆ καὶ ὁ ἄνθρωπος βέβαιον πρὸς τὸ κακὸν ἐλάτρευεν οὐ μόνον θεοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ θεοὺς ἐμπαθεῖς, θεοὺς αἰσχρῶς, θεοὺς ἀτίμους· ἡ δὲ κακοθῆεια ἐξησκειτο ἐν τοῖς ναοῖς ὡς εὐσέβεια! Ἡ πορνεία, κατὰ διάσημόν τινα συγγραφέα, καὶ ἡ μέθη ἀπετέλουσαν μέρος τῆς λατρείας τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Διανύσου· ἐν τισὶ δὲ ναοῖς κατὰ τοὺς ἀφιερωμένους εἰς τοὺς θεοὺς ἀγῶνας ἐδεικνύετο εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ὅ,τι πρὸς τιμὴν τῆς γλώσσῆς δὲν δύναμαι νὰ προσφέρω». Τὴν τοιαύτην κατάστασιν μαρτυροῦσιν οὐχὶ μόνον δόκιμοι συγγραφεῖς ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ ἀνασκαφαὶ ἐν Πομπηῖαι, ναί, καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὰς πρὸς Ῥωμαίους καὶ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολάς αὐτοῦ, ὡς καὶ ἡ σημερινὴ κατάστασις τῶν ἐθνῶν ἐκείνων, ἅτινα ἔχουσι μὲν φιλολογίαν, φιλοσοφίαν καὶ τέχνας, ἀλλ' ἐλλείπουσιν αὐτοῖς αἱ χριστιανικαὶ ἀρχαὶ ὡς λ. χ. ἡ Κίνα, αἱ Ἰνδοὶ, ἡ Ἰαπωνία κτλ.

Γ). Εὐρίσκωμεν πρὸς τούτοις ὄχι μόνον τὰς δοξεῖς ἐξηχραιωμένας εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν, ἀλλὰ καὶ τὰ πάθη ἐξηχραιωμένα. Τὰ δύο τρίτα τῶν πολιτισμένων ἐπαρχιῶν ἦσαν ὑπὸ χαμερπῆ δουλείαν καὶ ὁ αἰχμάλωτος δὲν εἶχε δικαιώματα περιουσίας, ζωῆς ἢ τιμῆς, ἅτινα ὁ νικητὴς εἶχε καθήκον νὰ σεβασθῆ. Ὅθεν πρὸς τὴν ματαιότητα τῶν νικητῶν μυριάδες νέων, νεανίδων καὶ γερόντων ἐσύροντο ὀπισθεν αὐτῶν ἀπερχομένων ἐν θριάμβῳ εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Πρὸς τερ-

νητοι λοιπόν και τοποθετημένοι εις ύψας αποστάσεις απ' άλλήλων, αναμένουσιν ούτω τὸ λυκαυγές. Τότε κι δοραδες βλέπουσαι αὐτοὺς και μὴ γνωσκουσαι ποῦ νὰ τραπῶσι, τρέχουσι φύρδην μίγδην περιστροφόμεναι· οἱ δὲ κυνηγοὶ ἀφίνουσιν ἕκαστος τὸν πάρδον του, ὅστις ἐκ τῆς συγχύσεως ὠφελοῦμενος, σπανίως σφάλλει νὰ συλλάβῃ μίαν δορακάδα ἐκ τοῦ τραχήλου,

τινες δὲν εἶναι συσταλτοί, ὡς πάντες τῶν λοιπῶν σαρκοφάγων ζῶων τοῦ γένους τῶν γαλῶν. Ὁ πάρδος βαδίζων, ὡς ὁ κύων, ἐπετα φυσικῶς, ὅτι οἱ ὄνυχες οὔτοι, τοὺς ὁποίους οὐδὲν προστατεύει κατὰ τῆς ἐνδελεχοῦς τριβῆς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰσὶν ἡμβλημένοι και δὲν δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς σπαρχμὸν τῆς λείας. Ὁ πάρδος λοιπόν εἶναι τὸ ἥττον

Θήρα δορακῶν ἐν Αἰγύπτῳ.

και νὰ τὴν κρατῆ μέρη τῆς ἀφίξεως τοῦ κυρίου του. Συμβαίνει πολλάκις νὰ μὴ πληρωθῇ ὑπὸ τοῦ πάρδου καιρίως, και δύναται νὰ διατηρηθῇ ζῶσα. Ὁ πάρδος, περὶ οὗ ἤδη πρόκειται λόγος, εἶναι εἶδος γαλῆς, προσομοιάτατος μὲν τῆς λεοπαράλει, ἀλλὰ διαφέρων κατὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν ὀφθαλμῶν, οἰ-

ωπλισμένον ζῶον ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὴν οἰκογενεὶάν του. Ἐξημερωταὶ εὐκολώτατα, και ἐὰν τὸ εἶδος τοῦτο δὲν ἐγένετο κατοικίδιον, ὡς και ἡ γαλῆ, τοῦτο προέρχεται, διότι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐβρόντισεν εἰσέτι νὰ ἔχη ὡς δούλον ζῶον ὀλίγον καρτερικόν, και τοῦ ὁποίου αἱ ὑπηρεσίαι εἰσὶν ἀνάγκαι τῆς πόρῃς παρ-

Ἐξάγεται ἐξ ἐπισημοτάτων ἐγγράφων, και τοὶ ὀλίγων γνωστῶν, ὅτι ὁ βασιλεὺς Φραγκίσκος Α' ἐτέρεπετο θεωρῶν ἐνίοτε λαγωὺς συλλαμβανόμενους ὑπὸ δύο πάρδων, οἵτινες τῷ εἶχον σταλῆ δῶρον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐν Ἀσίᾳ ἡ δὴ τῶν πάρδου θήρα εἶναι και γῦν ἐτι μία τῶν ἐν ὑπολήψει τέρψεων τῶν αὐτοχθόνων ἡγεμόνων. Ὁ ἵπποτικός μὲν, ἀλλ' ἀτυχῆς Τισπο-Σαῖβ ἦτο ἐκδοτός εἰς τὴν τέρψιν ταύτην· μετὰ δὲ τὴν ἥτ-

εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς διακίσεως ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Τουρκίας ὀλίγον χρόνον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Ῥωσοτουρκικοῦ πολέμου, ὅπως ὀργανώσῃ τὴν ὀθωμανικὴν χωροφυλακίην, ἐπὶ δὲ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐχθροπραξιῶν κατέλιπε προσωρινῶς τὴν πρωτεύουσαν μετὰ τοῦ Ἀβδοῦλ Κερίμ και μετέβη εἰς Ῥουτσούκιον ὡς μέλος τοῦ ἐπιτελείου του. Ἐπανήλθεν ὁμοίως εἰς Κωνσταντινούπολιν ἔδεν διωρίσθη ὀριστικῶς εἰς διοίκησιν σώματος στρα-

Ὁ Βέκερ πασᾶς.

τάν του και τὴν ἀλωσιν τῆς Σερνιγκαπατιᾶμ, οἱ Ἄγγλοι εὗρον ἐν τῇ θηρευτικῇ ἀποσκευῇ του δεκαεξὶ πάρδους τόσοις ἐξημερωμένους, ὅπως οἱ ὀθωμανοὶ κύνας.

ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ.

Ο ΒΕΚΕΡ ΠΑΣΑΣ

Ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος εἰς τὸν Σουλτάνον ἐνεπιστεύθη τὴν σπουδαίην ἐντολήν τῆς πλήρους ἐρεύνης

τιωτικῆς εἰμῆ κατὰ τὸν Αὐγούστον τοῦ 1877, ὅτε, μετὰ τὴν διάβασιν τοῦ Δουνάβεως ὑπὸ τῶν Ῥώσων, ὁ Σουλτάνος ἀντεκατέστησε τὸν Ἀβδοῦλ Κερίμ διὰ τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ, ὅστις προσεκάλεσε τὸν Βέκερ πασᾶν εἰς Σούμλαν, ὁμοῦ μετ' ἄλλων ἄγγλων ἀξιωματικῶν, και τῷ ἔδωκε σπουδαίαν ἀρχηγίαν ἐπὶ τοῦ Ἄμυ. Ὁ Βέκερ πασᾶς ταχέως κατέστη δημοφιλῆς παρὰ τοῖς στρατιώταις αὐτοῦ, οἵτινες διεκίχουσαν, ὅτι ὁ Ἄγγλος πασᾶς εἶπεν αὐτοῖς νὰ ἀκολουθήσῃ και

Θέλετε νά διαμεινῆτε ἀγνωστος, ἡμῖς μετὰ σεβασμοῦ ὑποκύπτομεν εἰς τὴν θείαν κρίσιν ταύτην.

Εἰσελθόντες τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰς τὸ δωμάτιον ἀνθρώπου τινὸς ἀπεσταλμένου παρὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ γραφείου τῶν λεωφορέων, ἵνα παραλάβῃ τὰς τῶν κυρίων ἀποσκευάς, ὁ μουσικοδιδάσκαλος ἀπεχαιρέτησε τὰς ὁδοιπόρους, αἱτίνες δὲν ἐβράδυναν νά μεταβῶσιν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς εταιρίας Λαφίτ καὶ Γαλλιάρι.

Μίαν μετέπειτ' ὥραν ἦσαν μακρὰν πλέον τῆς Σωμῶνος.

Μετὰ μεσημβριάν ἡ κ. Ζακέτ διευθετοῦσα τοὺς Φαλάμους, οὗς αἱ κύριαὶ Δουπλεσὶς κατεῖχον, εὔρε, μουσικὴν τετράδιον, περιέχον τὴν συμφωνίαν τοῦ Ροβέρτου Διαβόλου, ὅπερ ἐφαίνετο λησμονηθὲν ἐπὶ τινος ἐπίπλου καὶ ἔσπευσε νά τὸ φέρῃ εἰς τὸν υἱὸν τῆς, ὅστις μηχανικῶς ἀνοίξας αὐτὸ ἐξέβλεν αἰφνηδῶς κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς· ἐπὶ τῆς πρώτης σελίδος τοῦ βιβλίου ἦσαν γεγραμμέναί αἱ λέξεις αὗται:

«Προσφέρθη τῷ Μουσικοδιδασκάλῳ Ἰουλίῳ Ζακέτ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐσπερίδος τῆς 8 Σεπτεμβρ. 1837».

ΚΟΡΝΗΛΙΑ ΦΑΛΚΩΝ.

Αὕτη λοιπὸν ἦτο! ἀνέκραξεν ὁ νέος ἑξάλλος· ἦτο ἡ δεσποινὶς Φαλκῶν. ὦ! τὴν εἶχον μαντεύσει.

Ἐν Πειραιεῖ, 6 Δεκεμβρίου 1879. Ν. Κ. Φ.

Η ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΤΙΓΟΣ

Ὁ πρωτοφύσστης Ααροντὲν καὶ μετ' αὐτὸν οἱ ἄλλοι τοῦ σοβαροῦ αἰῶνός μας μεγάλοι ποιηταὶ παντοῦ τῆς γῆς ἐκήρυξαν κ' ἐπίστυσεν ὁ Κόσμος, ὡς γεγονὸς ἐπίσημον, ἐκεῖνο ποῦ ποτὲ δὲν ἔγινεν ἡ Θά γενή! ὦ οὐτοπία, πλάνη!

Ὁ Τέττιξ πρὸς τὸν Μύρμηκα ν' ἀπέλθῃ, ἐπαίτων πρὸς τὸ φιλαργυρότατον τῶν ἐπὶ γῆς ἐντόμων, τὸν κλῶνα τῆς πετελέας του πρὸς ὦραν παραιτῶν!

Εἶν' ἀληθὲς ὁ εὐθύμος τῆς μεσημβρίας ψάλτης ὅτι ποτὲ δὲν ἤπλωσε τὴν χεῖρα του ἐκεῖ ὅπου βωθὰ ζωῦρα, πυγμαῖοι ἀχθοφόροι νυθημερῶν ἐργάζονται· ἐκεῖ ποῦ καταικτεῖ ὁ Μύρμηξ ὑποχθόνιος καὶ σκυθρωπὸς σωρεύων τοὺς κλοπιμαίους κόκκους του ἐκ τῆς συκομιδῆς τοῦ πειναλέου γεωργοῦ, καὶ ἀληθοῦς ἐργάτου, πρὸς ὃν νά κράξῃ ἔτοιμος εἶναι: «μὴ τραγουδῆς καὶ μοῦ ταράττῃς ὀκνηρὲ, τοὺς κύκλους τῆς σοφίας, τὸ νῆμα τὸ πολὺπλοκον τῶν μαθηματικῶν, ἀφοῦ πρὸς ἄρελος κοινὸν νά εὔρω κοπιᾶζω. Τὰ 20 πῶς γίνονται ἔς ἐν ἔτος 100!»

Εἶν' ἀληθὲς δὲν ὦρυθα ποτὲ τῆς γῆς τὰ βάθη εἰς σκοτεινὸν τι σπῆλαιον νά κρύψω Φησαυρούς· διότι ὡς χριστιανὸς μὴ μεριμνᾶτε, εἶπα, θνητοὶ διὰ τὴν αἰρίον κ' ἐμπρὸς εἰς τοὺς χορούς! Ἀλλὰ καὶ πότ' μ' εἶδατε, ψεύσται καὶ λαοπλάνοι, τὸν κλῶνα τῆς πετελέας μου ν' ἀφήκω πρὸς στιγμήν κ' ἐπαίτου χεῖρα τρέμουσαν ἔς τὸν Μύρμηκα νά τείνω μὲ ῥάχη εἰσερχόμενος εἰς κάθε γῆς ῥωγμὴν;

Ψεῦδος! ποτὲ τὸ ἄσμά μου δὲν ἤλλαξα μὲ στόνους· τὸ φύλλον μου τὸ πράσινόν μ' ὑπόγαγον σκιάν· ποτὲ μου δὲν ἀντήλλαξα τὴν ὑψηλὸν μου κλῶνα μ' εὐρωτιᾶσαν, κάκωσαν κ' ὑγρὰν μυρμηκίαν. Ἐκεῖ ἀπὸ τοῦ ὕψους μου ἐτόνισα τὴν ἴδραν κ' ἔψαλλα μὲ φαίδροτῆτά τὸ μάταιον τῆς γῆς,

μὲ ἄκραν σταθερότητα τὸ ἄστατον τῆς κοίρας κ' ἐν τούτοις μὲ κατέλαβε θανάτου κατακλίξις.

Ἀλλ' ἔστω! ἂν πραγματικῶς ἐζήτησα τοῦ κόκκον τοῦ σίτου παρὰ Μύρμηκος ἐν ὦρα παγετοῦ νά καυχηθῇ δὲν ἔσπευεν ὁ πλοῦσιος ἐκεῖνος τὸ βλέμμα του πῶς ἔστρέψεν ἀπὸ πτωχῶ θνητοῦ.

Ἀλλ' ὄχι! εἶναι πάντοτε τοιαύτη τῶν πλουσίων ἡ σπεῖρα ἢ φιλαργυρος κ' ἡ γλῶσσα τῶν ψευδῆς. Κραυγάζου πῶς τὴν θύραν τῶν τοῖς χροῦουν αἰωνίως, ἐνῷ πρὸ τοῦ μεγάρου τῶν δὲν ἀπερᾶ οὐδεὶς!

Ἀθήνησι, 1 Ἰανουαρίου 1880.

Μ. Α. Σεῦζάνης.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

* * * Κοινῶς νομίζεται, ὅτι τὸ πετρέλαιον εἶναι ἀνακάλυψις τῶν νεωτέρων. Τὸ Ἀθηναίων τοῦ Λονδίνου γράφει ὅτι ἦτο γνωστὸν ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀλλ' οἱ ἀρχαῖοι οὐδεμίαν τοῦ εὐρήματος τούτου ἐποιούντο χρῆσιν. Ἐν τοῖς Βίοις τοῦ Πλουτάρχου ἀπαντᾷ χωρίον τι ὑπὸ τὴν ἐξῆς ἐννοίαν· Μακεδόνιός τις ὀνόματι Πρόξενος, ἐπιτετραμμένος τὴν φύλαξιν τῆς ἀποσκευῆς τοῦ βασιλέως (Ἀλεξάνδρου), σκάψας εἰς τὸ μέρος τοῦ Ὄρου ποταμοῦ ἵνα στήσῃ τὴν σκηνὴν τοῦ βασιλέως εὔρε παγισίαν τινα καὶ ἐλαιώδη φλέβα, ἐξ ἧς ἀνέβλυσε ὑγρόν τι οὐδόλως τοῦ ἐλαίου διαφέρειν τὸ εὐρήμα τοῦτο τοσοῦτον μᾶλλον ἐξέπληξεν αὐτοῦ, ὅσῳ δὲν ὑπῆρχον ἐλαῖαι κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα.

* * * Κατ' αὐτὰς πρόκειται νά μετακομισθῇ ὁ ὀδελίσκος τῆς Κλεοπάτρας, ὁ δωρηθεὶς παρὰ τοῦ πρώην Κεδίβου τῆς Αἰγύπτου, εἰς Νεῶν Ἰόρκην ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν δύο ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν.

* * * Τὴν μερίστην γενειάδα ἐν τῷ κόσμῳ ἔχει τις ἐν Ἀμερικῇ ὀνόματι Σμιθ, ἔχουσαν μῆκος 7 ποδῶν καὶ 6 δακτύλων. Ὁ Σμιθ, ὅστις ἔχει ἡλικίαν 31 ἐτῶν καὶ ἔπαυσε νά ζυρίζηται· ἐν ἡλικίᾳ 13 ἐτῶν, δύναται νά ὀνομασθῇ νέος Ὀνούφριος.

* * * Ἡ Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας συνέστη ἐν ἔτει 1649. Τὸ κατάστημα καλύπτει ἑκτασιν 15 στρεμμάτων γῆς καὶ ἔχει 900 ὑπαλλήλους. Τὸ κατάστημα δὲν ἔχει παράθυρα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἀλλὰ τὸ φῶς εἰσερχεται ἐκ τῶν αὐλῶν, ὥστε οὐδόλως δύναται νά γίνῃ ἐξοδος ἐν αὐτῇ ἄνευ τῆς βοήθειας τηλεβόλων. Ἐν ταῖς αὐλαῖς ἔχει μεγάλας δεξαμενάς πλήρεις ὕδατος καὶ μηχανὰς ἐτοιμοὺς πρὸς κατάρθεσιν τοῦ πυρός.

* * * Ἡ ἐκ Μασσαλίας εἰς Παρισίους ἀπόστασις εἶναι 600 μιλίων. διατρέχεται δὲ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ἐν διαστήματι 15 ὥρῶν.

Λύσις Αἰτιγματος Α'

Σύμη—μῶς—ὕς—Σῆμ

Ἐβυσαν δ' αὐτὸ ἡ κ. Ὑπατία Δ. Χαραμῆ, οἱ κκ. Δ. Χ. Βουρνάζος, Θ. Κ. Μαρκοπουλιώτης καὶ Δ. Ἀλεξόπουλος.

ΑΙΝΙΓΜΑ Β

Εἶμαι χόρτον καὶ μὲ βράζεις, μὲ μασσᾶς, καταβροχθίζεις, δὺ δ' προθέσεις δυσυλλάθους λάβε καὶ μὲ σχηματίζεις. Δ. Ρ.

Ἀπουσιαζούσης τῆς Διευθύνσεως τὰ ΞΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ εἰς οὐδένᾳ ἀποστέλλωνται ἄνευ προκληρωμῆς.